BÓG ABRAHAMA, IZAAKA I JAKUBA

(sobota — spotkanie wieczorne)

Poselstwo dziewiąte

Błogosławieństwo

Wersety biblijne: Rdz 47:7, 10; 48:9, 14–16, 20; Hbr 5:6; 7:7; 11:21; Lb 6:22–27; 2 Kor 13:13.

I. Zostać przeobrażonym to zostać metabolicznie przemienionym w swoim naturalnym życiu, być dojrzałym to być napełnionym boskim życiem, które nas przemienia, natomiast błogosławieństwo to przelewanie się życia:

A. Gdy Jakub miał pobłogosławić dwóch synów Józefa, powiedział o Trójjedynym Bogu w swoim doświadczeniu — Rdz 48:9, 15–16:
   1. Bóg, przed którym chodzili Abraham i Izaak, to Ojciec.
   2. Bóg, który pasł Jakuba przez całe jego życie, to Duch.
   3. Anioł, który wybawił go od wszelkiego zła, to Syn.

B. Jakub uświadomił sobie, że jego przeznaczenie i egzystencja spoczywały całkowicie w rękach pasącego Boga; doświadczanie Trójjedynego Boga służy temu, byśmy błogosławili Nim innych.

II. Błogosławieństwo to przelewanie się Boga jako życia dzięki czyjejś dojrzałości w życiu:

A. Bóg nie może sam wpłynąć w innych, nie dysponując kanałem w postaci człowieka; jedynym człowieczeństwem, którego może użyć w charakterze kanału, jest to, które jest Nim przesycone i przepojone — Flp 1:23–25.

B. Dojrzałość w życiu to kwestia tego, że jesteśmy napełnieni Bogiem jako życiem; gdy jesteśmy Go pełni, On się z nas przelewa, przez co możemy błogosławić każdego, kogo spotkamy — hymn nr 341.

III. Z punktu widzenia duchowego doświadczenia Jakub i Józef stanowią jedną osobę; Józef reprezentuje aspekt królowania dojrzałego Izraela — Chrystusa ukonstytuowanego w dojrzałej naturze Jakuba; jako dojrzały święty ukonstytuowany Chrystusem — Tym, który jest doskonały — Jakub królował za pośrednictwem Józefa — Rdz 41:39–44; Hbr 6:1a; Ga 6:8; 5:22–23:

A. Aspekt królowania, którego typem jest Józef, to sam Chrystus ukonstytuowany w naszej istocie — 4:19; Rz 5:17.

B. Aspekt królowania dojrzałego życia to życie, które zawsze raduje się obecnością Pana; wszędzie, gdzie jest Pańska obecność, istnieje władza, moc władzy — Rdz 39:2–5, 21–23.

IV. Najwyraźniejszą oznaką dojrzałości Jakuba było to, że błogosławił on innych:

A. Pierwszą rzeczą, którą Jakub uczynił po przybyciu do Egiptu, było pobłogosławienie faraona (47:7, 10); w świetle Listu do Hebrajczyków 7:7 „mniejszy jest błogosławiony przez większego”; dowodzi to, że w Bożych oczach Jakub był większy od faraona.

B. Aby błogosławić innych, musimy napełnić się po brzegi życiem, by mogło ono się do nich przelewać; dojrzałe życie Jakuba było pełne błogosławieństw; pobłogosławił on faraona, dwóch synów Józefa (Rdz 48:8–20) i swoich własnych synów (49:1–28); błogosławieństwa jego synów były proroctwami dotyczącymi losu dwunastu plemion Izraela.

V. Zasada błogosławieństwa polega na tym, że większy błogosławi mniejszego — Hbr 7:7:

A. To, czy jesteśmy więksi czy mniejsi, nie wiąże się z wiekiem, lecz z miarą Chrystusa; jesteśmy więksi lub mniejsi zgodnie z naszą miarą Chrystusa.

B. Jan Chrzciciel znajdował się bardzo blisko Chrystusa, lecz nie miał Go w swoim wnętrzu; ci, którzy są w królestwie niebios, nie tylko znajdują się blisko Chrystusa, lecz także mają Go w swoim wnętrzu, dlatego najmniejszy w królestwie niebios jest większy od Jana — Mt 11:11.

C. Jeżeli dzięki temu, że mamy więcej Chrystusa, jesteśmy więksi od innych, upoważnia to nas do błogosławienia ich, gdyż większy zawsze błogosławi mniejszego.

D. Błogosławić innych to usługiwać im Chrystusem; błogosławimy ludzi tym samym Chrystusem, w którym sami uczestniczymy i którym się radujemy; im więcej się Nim radujemy, tym mamy Go więcej, by usłużyć Nim innym.

VI. Pierwszym przypadkiem błogosławieństwa odnotowanym w Biblii jest pobłogosławienie Abrahama przez Melchizedeka (Rdz 14:18–20); Melchizedek przedstawia w formie typu Chrystusa (Hbr 5:6):

A. Błogosławieństwo to przelewanie się Boga; ludzie doświadczają tego przelewania za pośrednictwem kapłanów; wszyscy musimy by kapłanami (Obj 1:6; 1 P 2:5, 9), tymi, którzy przyprowadzają innych do Boga.

B. Jeżeli mamy błogosławić innych, sami musimy być blisko Boga; ludzie potrzebują Bożego błogosławieństwa, ponieważ znajdują się daleko od Boga.

C. Kapłan niweluje dystans istniejący między Bogiem a ludźmi; wprowadza tych, którzy znajdują się daleko, w Bożą obecność — por. Wj 28:9–12, 15–21.

D. Zanim zostaniemy pobłogosławieni przez kapłana, między nami a Bogiem może istnieć dystans; gdy jednak już nas on pobłogosławi, dystans ten znika i zostajemy wprowadzeni w obecność Boga, by mieć udział w radowaniu się Nim.

VII. W Księdze Liczb 6:22–27 widzimy wzór błogosławieństwa udzielonego przez kapłanów; nie jest to ani błogosławieństwo starotestamentowe, ani nowotestamentowe, lecz wieczne błogosławieństwo Trójjedynego Boga, czyli Trójjedyny Bóg udzielający się nam w swojej Boskiej Trójcy, abyśmy się Nim radowali:

A. Słowa niech cię Jahwe błogosławi i niech cię zachowuje można odnieść do Ojca — w. 24:

1. Ojciec błogosławi nas na wszelki sposób i pod każdym względem w swojej miłości (por. Ef 1:3), oraz zachowuje nas na wszelki sposób i pod każdym względem w swojej mocy (por. J 17:11, 15; 1 P 1:5).
2. Pan modlił się, aby Ojciec zachował nas w swoim imieniu (J 17:11), czyli w udzielającym Trójjedynym Bogu; następnie Pan Jezus modlił się, aby Ojciec zachował nas od działań złego (w. 15).
3. Powinniśmy modlić się o błogosławieństwo bycia całkowicie zachowanymi w udzielaniu Trójjedynego Boga i w pełni poza sferą działań złego; cóż to za błogosławieństwo!

B. Słowa niech Jahwe rozjaśni nad tobą swoją twarz i niech będzie łaskawy dla ciebie można odnieść do Syna — Lb 6:25:

1. W Ewangelii Łukasza 1:78, gdy Pan Jezus miał się narodzić, Zachariasz prorokował: „wschodzące słońce nawiedzi nas z wysoka”; wschodzące słońce to Syn w Boskiej Trójcy; wskazuje to na wcielenie Boga służące temu, by ukazał się On nam w jaśniejący sposób — Mt 4:16; J 8:12.
2. Słowo twarz w Księdze Liczb 6:25 oznacza obecność; jako Ten, którego twarz jaśnieje nad nami, Chrystus Syn jest widzialną obecnością niewidzialnego Boga — 2 P 1:16–18; Mt 17:1–2.
3. Księga Liczb 6:25 mówi nie tylko o Jahwe rozjaśniającym nad nami swoją twarz, lecz także o tym, że jest On dla nas łaskawy; te dwie rzeczy razem wzięte są tożsame z Ewangelią Jana 1:14, 16–17.
4. Wcielenie Boga było jaśnieniem Jego obecności, a w parze z tym jaśnieniem szła łaska; łaska ta to łaska Pana Jezusa Chrystusa, czyli w rzeczywistości sam Chrystus — 2 Kor 13:13.

C. Słowa niech Jahwe zwróci ku tobie swoje oblicze i niech da ci pokój można odnieść do Ducha — Lb 6:26:

1. Twarz oznacza obecność danej osoby, natomiast oblicze — jej wyraz; zwrócić ku komuś swoje oblicze to potwierdzić, zapewnić, obiecać i dać mu wszystko.
2. Jezus przyszedł jako twarz Boga, a Duch Święty przychodzi jako Jego oblicze; jeśli Go zasmucimy, jego oblicze stanie się ponure (Ef 4:30), jeśli zaś okażemy Mu posłuszeństwo, będzie On z nas zadowolony i zwróci ku nam swoje oblicze, by nam wszystko potwierdzić, zapewnić, zagwarantować, obiecać i dać.

VIII. W Drugim Liście do Koryntian 13:13 widzimy błogosławieństwo udzielone przez apostoła Pawła — „Łaska Pana Jezusa Chrystusa i miłość Boga, i społeczność Ducha Świętego niech będą z wami wszystkimi":

A. W Pawłowym błogosławieństwie Trójjedyny Bóg przychodzi do ludzi, by mogli się oni Nim radować; apostoł nie tylko wprowadzał innych w obecność Boga, lecz także wprowadzał Boga w nich.

B. Błogosławić innych to z jednej strony wprowadzać ich w obecność Boga, z drugiej zaś — wprowadzać Boga w nich jako miłość, łaskę i społeczność, aby mogli oni radować się Trójjedynym Bogiem — Ojcem, Synem i Duchem.

C. Miłość, łaska i społeczność to trzy etapy Boga, umożliwiające nam radowanie się Nim — miłość znajduje się wewnątrz, łaska to miłość, która się wyraża, a społeczność to przekaz łaski do naszego wnętrza.

D. Miłość Boga to źródło, ponieważ Bóg jest początkiem; łaska Pana to wypływanie miłości Boga, ponieważ Pan jest wyrazem Boga; społeczność Ducha zaś to udzielanie łaski Pana z miłością Boga, ponieważ Duch jest przekazem zawierającym Pana wraz z Bogiem; służy to doświadczaniu przez nas Trójjedynego Boga — Ojca, Syna i Ducha Świętego wraz z Ich boskimi cnotami — oraz radowaniu się Nim.

E. Boskie objawienie Boskiej Trójcy zawarte w świętym Słowie nie służy teologicznemu studiowaniu, lecz zrozumieniu tego, jak Bóg w swojej tajemniczej i cudownej Boskiej Trójcy udziela się swemu wybranemu ludowi, dzięki czemu jako Jego wybrany i odkupiony lud możemy uczestniczyć w przetworzonym Trójjedynym Bogu, doświadczać Go, radować się Nim i posiąść Go teraz i na wieczność, na co wskazuje błogosławieństwo apostoła wypowiedziane do korynckich wierzących.

IX. Ostatecznie sprytne ręce Jakuba stały się rękami błogosławiącymi — Rdz 25:26; 47:7, 10; 48:14–16; Hbr 11:21:

A. W rozdziale dwudziestym piątym Księgi Rodzaju widzimy, że Jakub zaczął używać sprytu, jeszcze gdy znajdował się w łonie matki, jednak w rozdziałach 47 — 48 jego sprytne ręce stały się rękami błogosławiącymi, które wprowadzały innych w obecność Boga i usługiwały im Nim, aby mogli oni się Nim radować.

B. Ten spryciarz, który trzymał swego brata za piętę, stał się w owym czasie największym człowiekiem na ziemi; mógł błogosławić faraona, ponieważ stał się od niego większy, a stał się takim człowiekiem dzięki za sprawą życia.

C. Potrzebujemy wzrostu w życiu i dojrzałości w życiu, abyśmy mogli napełniać się Chrystusem i stać się tymi, którzy mogą błogosławić innych.

X. W czasie, do którego odnoszą się wydarzenia z czterdziestego dziewiątego rozdziału Księgi Rodzaju, kiedy to Jakub prorokował na temat swoich dwunastu synów i jednocześnie ich błogosławił, był on Bogiem-człowiekiem, człowiekiem napełnionym, ukonstytuowanym, przepojonym i wręcz przebudowanym Bogiem; jego myśli były Bożymi myślami, a opinie, które wyrażał — Bożymi opiniami — por. 1 Kor 7:10, 12, 25, 40:

A. Aby prorokować z błogosławieństwem, musimy znać Boga, pragnienie Jego serca i Jego zamysł.

B. Aby prorokować z błogosławieństwem, musimy znać ludzi, czyli znać faktyczną sytuację każdej osoby, której to dotyczy.
C. Aby prorokować z błogosławieństwem, musimy być pełni bogactw Chrystusa.
D. Aby prorokować z błogosławieństwem, musimy mieć silnego, aktywnego ducha.

© 2026 Living Stream Ministry